

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.47/2013/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r.vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.22/2011/35. számú ítéletét a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében **megváltoztatja**.

A vádlottak cselekményeit egységesen a 2012. évi C. törvény szerint társtettesként elkövetett rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés c) pont), önbírászkodás büntette kísérletének (Btk. 368. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pont), személyi szabadság megsértése büntettének (Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pont) és testi sértés büntettének (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) minősíti.

A II. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetésbe a 2007. július 6. napjától 2007. július 9. napjáig, majd a 2009. április 17. napjától 2009. április 20. napjáig őrizetben töltött időt is beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. november 8. napján kelt, 15.B.22/2011/35. számú ítéletével az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés c) pont), önbíráskodás büntetékének kísérletében (Btk. 273. § (1) bekezdés), személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés c) pont), valamint testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés), mely bűncselekményeket a vádlottak az ítélet szerint társtettesként követtek el.

Erre tekintettel az I. r. és a II. r. vádlottakat - halmazati büntetésül - 2-2 év börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását az I. r. vádlott esetében 3 év, a II. r. vádlott tekintetében 4 év próbaidőre felfüggesztette.

A III. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetése fele részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A III. r. vádlott által őrizetben töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, míg a I. r. és II. r. vádlottak által őrizetben töltött időt a börtönbüntetésük végrehajtásának elrendelése esetén rendelte beszámítani. Mindezeket túl rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére, a kiszabott büntetések súlyosításaért, a III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2013. február 1. napján kelt, BF.110/2013/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta, és bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

Az ügyészi fellebbezést mindhárom vádlott vonatkozásában - kiegészítésekkel - fenntartotta. Álláspontja szerint anyagi jogszabályt sértően döntött az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés mértékének és végrehajtási fokozatának meghatározásakor, tekintettel arra, hogy az enyhítő szakasszal alkalmazott, törvényi minimumban meghatározott mértékű börtönbüntetések nem tükrözik a többszörös halmazatban elbírált cselekmények tárgyi súlyát és társadalomra veszélyességét. Indítványozta, hogy az ítélőtábla mindhárom vádlottat ítélje - halmazati büntetésül - felemelt tartamú, a Btk. 42. § (2) bekezdés b/2. pontja szerinti fegyházbüntetésre, valamint az I. r. és a II. r. vádlottakat a Btk. 53-54. §-aiban szabályozott közügyektől eltiltás mellékbüntetésre. A III. r. vádlott közügyektől eltiltás mellékbüntetésének súlyosítását indítványozta azzal, hogy azt az ítélőtábla az elkövetés időpontjában hatályos Btk. 53-54. §-ai szerint tekintse kiszabottnak. Mindezekre figyelemmel kérte, hogy a másodfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak esetében az elkövetés idején hatályos Btk. 89. § (1)-(3) bekezdésének alkalmazását, a III. r. vádlott tekintetében pedig a Btk. 47. § (3) bekezdésének alkalmazását mellőzze. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Budapest XII. kerületi Anyakönyvi hivatal 2013. szeptember 12. napján kelt, 2100/2013. számú - az ítélőtábla által a másodfokú eljárás során hivatalból

beszerzett - halotti anyakönyvi kivonata szerint az I. r. vádlott 2013. június 21. napján elhunyt.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a 2013. október 2. napján kelt és 2013. október 21. napján jogerőre emelkedett 5.Bf.47/2013/11. számú végzésével a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.22/2011/35. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében a Be. 373. § (1) bekezdés I/a) pontja alapján hatályon kívül helyezte, és vele szemben az eljárást megszüntette. Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során az I. r. vádlott esetében felmerült 69.970 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú nyilvános ülésen a II. r. vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták, mely indítvány indokaként a védő hivatkozott a bűncselekmények elkövetése óta bekövetkezett jelentős időmúlásra.

A III. r. vádlott védője perbeszédében a bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Rendkívül részletes indokolása során ismertette a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján álláspontja szerint megállapítható tényállást és a levonható következtetéseket. Sérelmezte, hogy a sértett sérüléseiről a keletkezésük napján nem készült látlelet, az autó vizsgálata elmaradt, továbbá a nyomozó hatóság az orvosszakértőt csak a nyomozás megindulását követő több mint 1 év elteltével rendelt ki annak ellenére, hogy a súlyos testi sértés büntettének megalapozott gyanúját már korábban közölték a III. r. vádlottal. Hivatkozott arra is, hogy a II. r. és a III. r. vádlottak az eljárás során elmondták, hogy első gyanúsítotti kihallgatásuk során tett vallomásukat kénytelenek voltak aláírni, mert az eljáró rendőr azt akarta. Részletesen ismertette és elemezte az eljárás résztvevőinek a nyomozati szakban, majd az elsőfokú bíróság előtt tett nyilatkozatait és megállapította, hogy a sértett a vallomásai során ellentmondásba keveredett az általa előadottakkal, továbbá a sértett és a tanúk vallomásai is ellentmondanak egymásnak.

Álláspontja szerint az akkor hatályban volt Be. 47. § a) pontja alapján a III. r. vádlott első gyanúsítotti kihallgatása során védő részvétele kötelező lett volna, azonban a nyomozó hatóság erről nem adott számára megfelelő tájékoztatást. A III. r. vádlottal a nyomozó hatóság alulminősítve közölte a megalapozott gyanút, holott a sértett vallomása alapján annak a rablás büntettére is ki kellett volna terjednie, mely bűncselekmény büntetési tételkerete alapján pedig a kihallgatást védő részvételével kellett volna fogatosítani.

A vád tárgyává tett cselekmények minősítése körében előadta, hogy a III. r. vádlott bűnösségének kérdése kizárólag a súlyos testi sértés büntette vonatkozásában merülhet fel. A III. r. vádlottnak az önbíráskodás büntette kísérletének alapjáról, a biciklilopásról nem volt tudomása; az eljárás során a sértett sem tett olyan nyilatkozatot, hogy őt a III. r. vádlott úgy bántalmazta, hogy a bicikkel kapcsolatban kérdéseket intézett hozzá. A sértett szabadon mozoghatott, a személyi szabadságától nem volt megfosztva és a III. r. vádlott a rabolt, illetőleg kölcsönként összeg átadásánál nem volt jelen.

Tekintettel arra, hogy a sértett sérüléseiről legkorábban a bántalmazását követő 3. napon készültek felvételek, kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a vizsgált

sérülések mikor keletkeztek, továbbá az sem, hogy a sértett a bántalmazás során 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett el.

Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint a III. r. vádlott esetében kizárólag a könnyű testi sértés vétségének elkövetése nyert bizonyítást, amely bűncselekmény ugyanakkor csak magánindítványra büntethető, melynek alapjául szolgáló nyilatkozatot a sértett a rendelkezésre álló határidőben nem tett.

A kifejtettkre tekintettel a III. r. vádlott felmentését indítványozta az önbíráskodás büntette kísérletének, a személyi szabadság megsértése büntettének, valamint a rablás büntettének vádja alól bűncselekmény, a súlyos testi sértés büntettének vádja alól bizonyítottság, a könnyű testi sértés vádja alól pedig büntethetőség hiányában.

Az enyhítésre irányuló fellebbezése körében enyhítő körülményként kérte értékelni a III. r. vádlott betegségét, fiatal felnőtt korát, kiskorú gyermeke felé fennálló tartási kötelezettségét, a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett jelentős időmúlást - amelynél fogva a III. r. vádlott az összbüntetésbe foglálás lehetőségétől is elesett -, továbbá azt a tényt, hogy a vádlottak végül elengedték a sértettet és a sértett az eljárás során többször előadta, hogy nem haragszik a vádlottakra.

A III. r. vádlott a felszólalásában elismerte, hogy bántotta a sértettet, azonban hangsúlyozta, hogy a rablási cselekmény elkövetésében nem vett részt.

A II. r. és a III. r. vádlottak az utolsó szó jogán a történetekkel kapcsolatos megbánásukat fejezték ki.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett kétoldalú fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részében bírálta felül.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A III. r. vádlott védőjének azon eljárási kifogása, hogy a III. r. vádlott első gyanúsított kihallgatása védő jelenléte nélkül zajlott le, azért nem foghat helyt, mert a III. r. vádlott a rendelkezésre álló iratok szerint védő jelenléte nélkül is hajlandó volt vallomást tenni, ennek során tagadta a bűncselekmények elkövetését, így lényegében nincs jelentősége, hogy mivel gyanúsították meg.

A kellő részletességgel és körültekintéssel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. A másodfokú bíróság által beszerzett erkölcsi bizonyítványok, valamint a III. r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján ugyanakkor - a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján - a vádlottak személyi körülményeit és előéletét illetően a tényállás az alábbiak szerint kiegészítendő, pontosítandó:

A III. r. vádlott esetében a tényállás személyi részét akként pontosítja, hogy a III. r. vádlott nőtlen, élettársi kapcsolatban él.

Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 10. bekezdését akként pontosítja, hogy a II. r. vádlott legutóbbi büntetését kiszabó Budakörnyéki Bíróság ítéletének száma 16.B.836/2010/10., és a II. r. vádlottat jogerősen 7 év közügyektől eltiltásra is ítélték, jelenleg ezt a büntetését tölti.

A II. r. vádlott elítéléseinek feltüntetését azzal egészíti ki, hogy őt a Budakörnyéki Bíróság a 2005. július 8. napján jogerőre emelkedett, 2.Bk.391/2005/2. számú végzésével 2005. február 4. napján elkövetett ittas járművezetés vétsége miatt 8 hónap - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - fogházbüntetésre és 4 év járművezetéstől eltiltásra ítélte.

A III. r. vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett elítéléseit az ítélőtábla az alábbiak szerint egészíti ki:

Az ítélet 4. oldal 4. bekezdés a) pontjában rögzített cselekmények elkövetési ideje 1998. november 24. napja és 1999. április 23. napja is.

Az ítélet 4. oldal 6. bekezdésében írt bűncselekmények elkövetési ideje 2003. október 25. napja, és a Budakörnyéki Bíróság a III. r. vádlottat mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

Az ítélet 4. oldal 9. bekezdése szerinti kényszerítés büntetettét a III. r. vádlott folytatólagosan és társtettesként követte el. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság ítéletének kelte 2011. július 14. napja, és a bíróság a III. r. vádlottat mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

Az így kiegészített, pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, következésképpen a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú ítélet tényállási részének pontosítása mellett az ítélőtábla az indokolás vád ismertetésére vonatkozó részét is szükségesnek tartotta helyesbíteni, kiegészíteni az alábbiak szerint:

Az ítélet 2. oldalának 9. bekezdését akként pontosítja és egészíti ki, hogy a Budaörsi Városi Ügyészség a 2001. október 2. napján benyújtott vádiratával a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett rablás büntettével vádolta a vádlottakat.

A Budakörnyéki Bíróságnak az elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdésében rögzített végzése száma helyesen 16.B.64/2009/31-I.

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja és egészíti ki, hogy a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság végzésének száma helyesen 1.Bkf.1067/2010/5., és a végzés 2011. március 1. napján kelt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Túlnyomórészt iratszerűen ismertette a vádlotti védekezéseket, a tanúk vallomásait, az igazságügyi orvosszakértői véleményt és az okirati bizonyítékokat, mindazonáltal az ítéeltábla az indokolását a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiak szerint egészíti ki, pontosítja:

A tanú1-nek az elsőfokú ítélet 7. oldal 3. bekezdésében hivatkozott folytatólagos kihallgatása - helyesen - 1999. június 22. napján volt.

Az ítélet 7. oldal 6. bekezdését annyiban pontosítja, hogy az I. r. vádlott az első gyanúsított ki hallgatása során nem, csak a folytatólagos kihallgatása során (nyomozati iratok 125-126. oldal) tett olyan nyilatkozatot, hogy önvédelemből ütötte meg a sértettet, mivel az egyik mozdulatát támadó jellegűnek vélte.

Az ítélet 8. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I. r. vádlott a Budakörnyéki Bíróság előtt 2010. október 14. napján tartott tárgyaláson azt is nyilatkozta, hogy ő vezetett és nem látta, hogy sértettet bárki ütlegelte volna. Úgy hallotta, hogy este elesett és attól sérült meg.

Az elsőfokú ítélet 9. oldalának 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlott a Budapest Környéki Törvényszék előtt 2012. március 29. napján tartott tárgyaláson kijelentette, hogy nem kíván vallomást tenni (Budapest Környéki Törvényszék 15.B.22/2011/18. számú jkv. 3. oldal), illetőleg a Budakörnyéki Bíróság előtt 2010. október 14. napján tartott tárgyaláson elismerte, hogy háromszor-négyszer ütötte meg a sértettet (Budakörnyéki Bíróság 16.B.64/2009/31. számú jkv. 3. oldal).

Az ítélet 9. oldalának 8. bekezdését akként pontosítja, hogy a III. r. vádlott a sértettel történt szembesítése során egy pofonütést ismert be (nyomozati iratok 133. oldal).

Az ítélet 10. oldala 1. bekezdésének 4. mondatát akként pontosítja, hogy a III. r. vádlott - helyesen - bal combon rúgta a sértettet, az 5. bekezdés 1. mondatát pedig akként, hogy a III. r. vádlott a nyilatkozata szerint azt nem látta, hogy a sértett fejét a bár előtt - helyesen - a kerítésbe beverték volna.

Az ítélet 10. oldalának 6. bekezdésében írtak tekintetében megállapítható, hogy a III. r. vádlott az abban foglaltakra nem csak tanú1 vallomásának megismerését követően, hanem azt megelőzően is hivatkozott.

Az ítélet 11. oldalának 2. bekezdés 1. mondatában rögzített tárgyalási határnap ideje helyesen 2006. november 15. napja.

Az elsőfokú bíróság számot adott arról, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok közül mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely körben és miért nem tartott valónak.

Részletesen foglalkozott a II. r. és a III. r. vádlottak önmagukkal és egymással is ellentmondó vallomásaival, és helytálló következtetéssel állapította meg, hogy a II. és III. r. vádlottak részben önmagukat is terhelő nyilatkozatai csak annyiban fogadhatók el, amennyiben azokat az eljárás egyéb adatai is alátámasztották.

Tény, hogy a sértett vallomásaiban is voltak ellentmondások, azonban a releváns tényeket illetően mind a nyomozati, mind a tárgyalási szakban következetes vallomást tett.

A sértett előadását támasztották alá a vádlottak erőszakos fellépése, a sértetti sérüléseket illetően tanú2, tanú3 és tanú4 tanúk előadásai, valamint a rendőri jelentés mint okirati bizonyíték adatai, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítélete 11. oldalának 4. bekezdésétől a 12. oldalának 4. bekezdéséig részletesen, iratszerűen elemzett és értékelt.

A sértetti vallomás szerint a III. r. vádlott is jelen volt a pénzkéréskor, továbbá végig jelen volt akkor is, mikor a vádlottak Szutyikát keresték és a sértettet a biciklilopással meggyanúsították, annak pedig nincs jelentősége, hogy a gyanúsítás az ő szájából hangzott-e el.

Az orvosi látlelet és az igazságügyi orvosszakértői vélemény a sérülések keletkezési mechanizmusát illetően ugyancsak a sértetti előadást erősítették azzal a pontosítással, hogy az erőbehatások minimálisan közepes erejűek voltak.

Az eljárás során feltárt és az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, zárt logikai láncolatot alkotnak és egy irányba, a II. r. és a III. r. vádlottak büntetőjogi felelőssége irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképpen történés és a más általi elkövetés lehetőségét.

Mindezekre, valamint arra figyelemmel, hogy a tartalma szerint az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, a III. r. vádlott és védője felmentésre irányuló fellebbezése a hatályos perjogi rendelkezések szerint nem vezethet eredményre.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a II. r. és a III. r. vádlottak bűnösségére, és az ítélet kihirdetésekor törvényes volt a vádlottak

által elkövetett cselekmények - elkövetés idején hatályos Btk. szerinti - minősítése is.

Az ítéletábrának a felülbírálat során vizsgálania kellett, hogy a vádlottakra nézve az elkövetéskor vagy a jelenlegi elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályok eredményeznek-e kedvezőbb elbírálást.

E körben figyelembe kellett vennie, hogy a 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény - új Btk. - 368. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontja az önbíráskodás büntettének minősített eseteként határozza meg a csoportos elkövetést is, és e bűncselekményt a korábbi egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéstől eltérően kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A vádlottak esetében vizsgálni kellett a velük szemben kiszabható szabadságvesztésre figyelemmel alkalmazható enyhítő szakasz rendelkezéseit is. Az elkövetés idején hatályos Btk. 87. § (2) bekezdés b) pontja értelmében, ha a bűncselekmény büntetési tétele öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, ehelyett legkevesebb három évi és hat hónapi szabadságvesztést lehet kiszabni. Az önbíráskodás büntettének kísérletére figyelemmel a Btk. 87. § (3) bekezdése alapján alkalmazható Btk. 87. § (2) bekezdés c) pontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabható szabadságvesztés törvényi minimuma három évi szabadságvesztés. Az új Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja ezzel ellentétben akként rendelkezik, hogy ha a büntetési tétel alsó határa ötévi szabadságvesztés, ehelyett legkevesebb kétévi szabadságvesztés is kiszabható.

A korábbi rendelkezésektől eltérően az új Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A fentiek mérlegelése alapján az ítéletábrák akként foglalt állást, hogy mind a II. r., mind a III. r. vádlottak esetében az új Btk. rendelkezései a kedvezőbbek, ezért a Btk. 2. §-a szerinti főszabálytól eltérően mindkét vádlott tekintetében e jogszabályt alkalmazta.

Eszerint a II. r. és a III. r. vádlottak egyébként helyesen minősített, társtettesként elkövetett cselekményei közül

- a rablás büntette a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdés c) pontja szerint,
- az önbíráskodás büntettének kísérlete a Btk. 368. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontja szerint,
- a személyi szabadság megsértésének büntette a Btk. 194. § (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontja szerint,
- a testi sértés büntette a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdése szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, azokat az alábbiak szerint volt csak szükséges pontosítani, kiegészíteni:

Az ítélet tábla a Legfelsőbb Bíróság 56/2007. BK véleményének II/2. pontja alapján mindkét vádlott esetében mellőzte a súlyosító körülmények köréből a jelen ügyben tárgyalt cselekmények elkövetése utáni elítéléseik terhükre értékelését, az új Btk. alkalmazására figyelemmel pedig - miután az kétszeres értékelést jelentene - az önbíráskodás büntetnének kísérlete esetében a csoportos elkövetés súlyosító körülményként értékelését.

Mindezeket túl a III. r. vádlott tekintetében - a korábbi elítéléseire figyelemmel - az enyhítő körülmények köréből mellőzte a fiatal felnőtt korának javára értékelését.

Az ítélet tábla mindkét vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett időmúlást. E körben az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a vádlottakkal szemben a büntetőeljárás immár 14 éve folyamatban van, amely időtartam meghaladja a halmazatban lévő legsúlyosabb bűncselekmény büntethetőségének elévülési idejét is.

Megállapítható, hogy az eljárás elhúzódása nem a vádlottaknak, hanem döntően a hatóságok munkatársainak róható fel, mely körülménnyel kapcsolatban az Emberi Jogok Európai Bírósága több döntésében is kifejtette, hogy ilyen esetben a vádlottakra nézve jelentkező hátrányt a büntetés kiszabása során kell kompenzálni (pl. az A kontra Ország, valamint a B kontra ország1 ügyekben).

Mindezen körülmények mérlegelése alapján az ítélet tábla álláspontja szerint a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés, a III. r. vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás, az alkalmazott szankciók mértéke, valamint a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a törvényi rendelkezéseknek és az elérni kívánt büntetési céloknak megfelel, a súlyosításukra irányuló ügyészi fellebbezés nem megalapozott.

A kiszabott büntetések elégségesek, de egyben szükségesek is a büntetés céljainak megvalósulásához, így a III. r. vádlott és védője enyhítésre irányuló fellebbezése sem alapos.

Az új Btk. rendelkezéseinek alkalmazása miatt mindazonáltal szükségessé vált a büntetés kiszabása körében rögzített jogszabályi hivatkozások módosítása az alábbiak szerint:

A büntetés célját a Btk. 79. §-a határozza meg, míg a vádlottakkal szemben a halmazati büntetés kiszabása a Btk. 81. § (1)-(3) bekezdésein, az enyhítő szakasz alkalmazása a 82. § (2) bekezdés b) pontján alapul.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetében a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön.

A II. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés alapja a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése, míg a III. r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (3) bekezdésén alapul.

A Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján az ítélőtábla megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A III. r. vádlott esetében a közügyektől eltiltás a Btk. 61-62. §-ain, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása mindkét vádlott esetében a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú ítélet rendelkező részét a III. r. vádlott tekintetében a rendelkezésre álló iratok (Budakörnyéki Bíróság 13.B.1423/2001/65. és 13.B.64/2009/7. számú jkv.-ek) alapján annyiban egészítette ki, hogy a III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetésbe a 2007. július 6. napjától 2007. július 9. napjáig és a 2009. április 17. napjától 2009. április 20. napjáig őrizetben töltött időt is beszámítani rendelte.

A fentiekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II. r. és a III. r. vádlottak védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. Az ennek folytán felmerült büntügyi költség összegét az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, és miután az ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre, a Be. 339. § (1) bekezdés I. fordulata alapján ennek az állam általi viseléséről rendelkezett.

Budapest, 2013. év november hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Halász Irén

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.22/2011/35. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.47/2013/13. számú ítéletében írt

változtatásokkal 2013. év november hó 6. napján a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében jogerőre emelkedett és - a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő